

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Ansv. redaktør:
HAKON WARENDORPH

Postadresse: Boks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1.
Kontortider: Enerhaugsplassen 4, Oslo;
Mandag, tirsdag og torsdag kl. 11—15.
Telefon: (02) 19 06 71 — (Telefonsvarer).
Redaktørene treffes etter avtale.

Abonnement: Pr. år kr. 160,- (i omslag kr. 200,-, utland kr. 220,-).
Giro: Post 0808.5164504. Bank 6063.0501248
Abonnement (10 nummer i året) løper til det oppsies skriftlig.
Annonser forskuddsbetales med kr. 2,- + m.v.a. pr. spaltem.m. Minstpris kr. 100,-.
Utgiver: A/S HISTORISK FORLAG.
ISBN 0802-9652

Status og budsjett

Et år er lagt bak, og et nytt har allerede meldt seg med sine krav og utfordringer. Status skal gjøres opp — hvis det er mulig. Nyttårsbetraktninger skal helst være som et regnskap med en oppgjort status, men også med et budsjett som innebærer firmaets vyer plassert i en realistisk ramme.

For vår sak har året vært positivt i forhold til realistiske forventninger. Både INO og Folk og Land har fått en oppmerksomhet som vel overstiger det forventede. Vi har en lei sak med NRK i forbindelse med vår venninne Helle F.s. besøk. Det er behandlet i F&L ved et par anledninger og er kommentert av Storlid, Olstad m.fl. Senest hadde Hans Fredrik Dahl en helside i Dagbladet 9/12-92 hvor NRK blir sterkt kritisert for bl.a. TV-innslaget om «vår støtte til nynazistene». Professor Dahl er også kommet ut med bind II av sin Quislingbiografi. Den vekker stor oppmerksomhet og har ført til frisk debatt i media. Per R. Johansen har også fått betydelig omtale sammen med sin bok Frontkjemper. Positivt har også det faktum vært at det er oppslutning om vårt opplysnings- og oppryddingsarbeide ikke bare blant «våre egne», men blant en stadig økende skare forskere, mediafolk og unge med vitebegjær og selvstendige meninger.

Negativt og skremmende ved årsskiftet er å se hvor dyktig og suksessrikt marxistene har arbeidet med sin målrettede virksomhet. Igjen opplever vi hvordan politikere, intellektuelle og «arbeiderledere» lar seg benytte. Forsvaret kjører på sparebluss på tross av advarsler fra høyeste hold i det militære. Fra sine posisjoner som saksbehandlere på alle plan og i vårt utdannessystem som lærere og ledere har marxistene fortsatt en avgjørende mulighet for politisk og kulturell styring. Er vi på nytt inne i en mellomkrigstid? Skal oppløsning og likegladhet igjen føre ut i elendighet?

Det er et av våre håp for 1993 at det skal være mulig å få våre politikere med på å forvalte de mange milliarder (det sies bortimot 30 med stort og smått) som anvendes til u-hjelp, innvandring av alle slag og den opplæring som finner sted i forsøket på å tilpasse dem, på en slik måte at det kommer flere til gode på deres hjemsteder eller i nærheten av disse. Det må være galt å frakte noen få over lange strekninger og med store omkostninger til kvalitetstablinger når millioner kunne vært berget med en bedre fordeling og administrasjon. Vi kan ikke se at det er fremtidspolitikk å flytte problemer. De må løses.

Et annet håp — på det lokale plan — er at arbeidet som gjennom nesten to generasjoner har pågått for å begrunne og formidle våre synspunkter, fortsatt skal gi resultater. Humanisten, professor dr. Johan Scharffenberg og den like humanistiske rettferdighetsforkjemper Martha Steinsvik ga oss en «flying start» som fortsatt forplikter.

Vi takker lesere, medarbeidere og bidragsytere for støtte i 1992 og ønsker dere alle ET GODT NYTT ÅR.

Mannen som ingen likte

Av Hans Olavsen

Berit Nøkleby:
Josef Terboven.
Hitlers mann i Norge.
Gyldendal 1992.

Om én ting er jøssinger og NS-folk enige: Terboven var ingen bra mann for Norge. Etter å ha lest Berit Nøklebys bok finner man imidlertid ut at han var en dyktig og bra mann for Tyskland. Ihvertfall på kort sikt. Han fikk på det nærmeste hele Norge til å arbeide for Tysklands sak, men han greide ikke det som ville ha vært en seier på langt sikt, nemlig å vinne det norske folk for Tyskland. Til det var han alt for arrogant og utålmodig. En glatt rhinleder med hang til det pompøse var ikke egnet til å vinne nordmenns hjerter.

Det er en rekke av forfatterens problemstillinger som det kunne være interessant å ta opp, men jeg skal innskrenke meg til et par.

Forfatteren trekker den konklusjon at Reichskommisar og Reichskommisariat ble mindre aktivt og blandet seg mindre inn i den norske forvaltning etter re-

gjeringsdannelsen 1. februar 1942. Det var jo selvfølgelig det som var hensikten fra norsk side, og det er bra om det er sant. Men én ting er sikkert: Man fortsatte hardnakket å isolere oss fra omverdenen. Det gjaldt såvel forbindelsen til høyere kretser i Tyskland som i andre retninger. Selv har jeg følgende helt konkrete erfaring: Like etter regjeringsdannelsen i 1942 ble jeg bedt av Quisling om å reise til Helsingfors som NTBs korrespondent. Da i den hensikt at jeg skulle prøve å etablere kontakt med den finske regjering. Reichskommisariat lukket nok lunt. Jeg ble innkalt til G.W. Müller og foran et betydelig antall av hans medarbeidere ble jeg kryssforhørt. Resultatet ble et absolutt nei. Det kom aldri noen NTB-korrespondent til Helsingfors under okkupasjonen.

Heldigvis fantes det hull i systemet. Som Nøkleby såvidt er inne på, var den del av Reichskommisariat som kaltes Einsatzstab, langt mer imøtekommende. De folk som satt der, var oftest ikke utpekt av Terboven, men av sine respektive organisasjoner i Tyskland, som de da

også følte seg mest knyttet til. Hitler-Jugendens representant i Einsatzstab skaffet meg således med støtte fra Reichsjugendführung ubegrenset adgang til å reise mellom Tyskland og Norge i 1942 og 1943. Jeg benyttet meg av muligheten et dusin ganger og kunne på den måten bl.a. opprette forbindelser med en rekke nasjonale ungdomsorganisasjoner og også utføre annet nyttig arbeide.

Det er tydelig at Nøkleby ikke er særlig begeistret for Quisling. Hun forsøker stadig å gjøre ham mer eller mindre ansvarlig for ting man hittil har gått ut fra at Terboven helt og holdent sto bak. I de tre tilfeller jeg kan kontrollere henne, kan hun imidlertid ikke ha rett.

Nøkleby mener bl.a. at det var etter Quislings ønske at Terboven under statsakten gikk til et voldsomt angrep på Berggrav. Maria Quislings dagbok forteller imidlertid at Quisling da han kom hjem om kvelden, var rasende nettopp på grunn av Terbovens tale.

Det antydes videre i boken at Quisling på forhånd hadde gitt

(Forts. side 7)

En ny ungdomsbevegelse?

Av Bjarke

Hans Olavsens nr. 9. av Folk og Land et meget interessant innlegg om hvordan man i dag kunne opprette en ny organisasjon for all ungdom mellom ti og atten år. Som vel en av de yngste leserne av denne avisen følger jeg meg forpliktet til å gi mitt syn på denne idéen. Faktisk har jeg selv vært inne på tanken om det hadde vært mulig å starte en ny ungdomsorganisasjon. Den norske ungdommen — spesielt de som bor i byene — holder på å bli ødelagt av rusmidler, fremmed kulturpåvirkning og en feilrettet satsing på barn og ungdom fra våre myndigheters side. Kontakten med andre generasjoner er for de fleste svært liten. Foreldrene arbeider hele dagen, og besteforeldre og annen familie bor ofte langt unna barnas hjem.

Å opprette en norsk ungdomsorganisasjon som ville gi ungdommen innføring i det kristne verdisyn og norsk kultur og historie, samt at den kunne ta seg av de unges fysiske fostring og å hjelpe dem i deres sosiale prosess, ville ideelt sett være det beste. Selv hadde jeg nok utvilsomt deltatt aktivt i en slik organisasjon hvis den hadde eksistert. Men jeg tror ikke at

det i dag vil være mulig å opprette en slik bevegelse. Vårt land har nok dessverre tatt imot så mange personer med annen rase- og kulturbakgrunn at vi antakelig ikke kan ha en organisasjon som prøver å ta vare på vår egenart og religiøse tro. Selv om vi hadde greid å stable på beina en slik bevegelse, er det trolig at den ikke ville ha blitt det vi opprinnelig hadde håpet

på. Dessuten ville grupper som Afroditte og Blitz uten tvil forsøke å ødelegge for oss.

Likevel kan vi ikke se helt bort ifra at en slik nasjonal bevegelse, som ganske sikkert ville ha redusert mange av våre ungdomsproblemer, kan fungere i vårt samfunn. Et av mine største ønsker ville bli oppfylt hvis vi på denne måten kunne redde vår norske ungdom.

Spillet bak kulissene

Av Balder

I forbindelse med min artikkel med ovennevnte tittel i Folk og Land nr. 8/92 forteller en leser følgende:

En stund etter den uheldige unntagelsestilstanden i Trondheim arbeidet tyskerne med planer om unntagelsestilstand og gisselskytting også i Nord-Trøndelag, dette på grunn av sabotasjehandling som hadde forekommet. Da dette ble kjent i NS-kretser, ga NS fylkesstyre i Nord-Trøndelag enstemmig beskjed om at de ville legge ned sine verv og opphøre med all politisk virksomhet dersom tyskerne gjennomførte noe slikt. Tyskerne bøyde av — det ble

ingen unntagelsestilstand. Min informant fikk godskrevet seg dette da dommen over ham falt under «landssvik»-oppgjøret.

Et glimrende eksempel på «spillet bak kulissene»!

En annen leser, NS-mann fra 1933 og redaktør i en avis i en mindre by under okkupasjonen, forteller følgende historie:

En dag han kom ned i trykkeriet, var det nettopp kommet beskjed dit fra byens nye Ortskommandant om at et korrekturtrykk av avisen måtte sendes ham til forhåndssensur før man fikk lov til å trykke den. Av frykt for hva Ortskommandant kunne finne på å gjøre, var personalet innstilt på å etterkomme

(Forts. side 6)